

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. Ž.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/4351/13/9S-ZLK, sp. zn. SZ/768/2012/9S-ZLK,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/4351/13/9S-ZLK, sp. zn. SZ/768/2012/9S-ZLK bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 12. 9. 2012, č. j. MPSV-UP/1199520/12/AIS-ZDP a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobce o příspěvek na mobilitu, neboť podle posudku o zdravotním stavu ze dne 30. 8. 2012 vydaného OSSZ Kroměříž žalobce není osobou, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb.,

o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 329/2011 Sb.), ve vztahu k ust. § 9 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o sociálních službách). Podle posudku o zdravotním stavu se nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 3. 5. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně dne 7. 5. 2013 žalobce uvádí, že mu bylo sděleno, že na průkaz ZTP, které vlastní 8 let, už nemá nárok a je v rozporu s lékařskými nálezy odborných lékařů, zejména lékařské zprávy MUDr. Kremra z ortopedie v Kroměříži. Žalobce konstatuje, že zatímco před 9 lety mu bylo poukázáno 60.000,- Kč na nákup auta, dnes nemá nárok na nic. Namítá, že před domem má invalidní parkoviště, bez kterého nemůže existovat. Dále žalobce namítá, že ujde maximálně 200 metrů, takže bez auta je neschopný jakéhokoliv pohybu. Do nemocnice bez průkazu ZTP autem také nemůže, na nákupy se nedostane bez kartičky ZTP. Žalobce tvrdí, že jeho zdravotní stav se zhoršuje každým dnem, přitom podle MPSV nesplňuje schopnost mobility a normálního pohybu. Proto žádá soud o posouzení jeho zdravotního stavu. K žalobě žalobce přikládá lékařský posudek ortopedie v Kroměříži (MUDr. Kremra), v němž je uvedeno, že tento stav byl vyvolán dlouhodobým léčením rakoviny uzlin a těžkými dávkami chemoterapie. Žalobce poukazuje na skutečnost, že zatímco posudková komise píše, že jeho zdravotní stav nedosahuje stupně těžkých poruch, odborník ortoped píše, že jeho postižení je těžké. Žalobce zpochybňuje rovněž závěr, že jeho stav není dlouhodobý, k čemuž uvádí, že jeho stav trvá již 8 let.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje soudu, aby rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a přikázal žalovanému uhradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 10. 7. 2013 k námitce, že žalobci bylo sděleno, že na ZTP nemá nárok a že je v rozporu s lékařskými nálezy odborných lékařů, uvádí, že do výčtu podkladů, ze kterých OSSZ i PK MPSV vycházela při zhodnocení zdravotního stavu žalobce, patří mimo jiné i zdravotní zprávy MUDr. Kremra ze dne 16. 5. 2011 a 21. 1. 2013. Žalovaný uvádí, že při rozhodování vycházel z posudků PK MPSV ze dne 31. 1. 2013 a ze dne 29. 3. 2013 obsahujících výčet podkladů, kterými se PK MPSV zaobírala a které vyhodnocovala. Žalovaný uvádí, že žalobce měl možnost se s těmito informacemi seznámit a reagovat na ně. K námitce týkající se nároku na průkaz ZTP žalovaný uvádí, že již v rozhodnutí sdělil, že žadateli nárok na tento průkaz na základě nepřiznání příspěvku na mobilitu nevzniká. K námitce, že před 9 lety byla žalobci poskytnuta částka 60.000,- Kč na nákup auta, žalovaný uvádí, že se při poskytování výše uvedené dávky postupovalo podle právních předpisů platných do 31. 12. 2011. Žalovaný nemá informace o tom, že by si žalobce podal žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku (motorové vozidlo). Ve vztahu k žalobní námitce, že dle lékařského nálezu je postižení žalobce těžké, žalovaný uvádí, že PK MPSV

sdělila, že funkční omezení vyplývající ze zjištěného zdravotního stavu žalobce nedosahují stupně těžkých nebo úplných poruch, které by bránily schopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace bez každodenní pomoci jiné fyzické osoby. Dle PK MPSV není zdravotní stav žalobce dlouhodobě nepříznivý ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace (vztaheno výhradně k základním životním potřebám mobilita a orientace). Žalovaný dodává, že žalobce byl v rozhodnutí poučen o nároku na příspěvek na mobilitu. Dle žalovaného PK MPSV dostatečně zhodnotila zdravotní stav žalobce, který neodůvodňuje poskytnutí příspěvku na mobilitu.

Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako zcela nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce setrvává na svých postojích vyjádřených v žalobě. Žalobce považuje za absurdní, aby se přitahoval o zábradlí do sedmého patra. V dalších částech repliky žalobce polemizuje se změnami v sociálním systému. Žalobce závěrem shrnuje, že netrvá na jakýchkoliv finančních příspěvcích na mobilitu, žádá jen o průkaz ZTP pro dopravu autem a do nemocnic.

V reakci na repliku žalobce bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v němž žalovaný setrvává na svém stanovisku ze dne 10.7.2013, neboť zdravotní stav žalobce byl zhodnocen objektivně, úplně a srozumitelně. Žalovaný zastává názor, dle kterého jsou příspěvky na mobilitu vyloučeny ze soudního přezkumu podle ust. § 70 písm. d) s.ř.s., neboť napadené správní rozhodnutí závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu žalobce. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Z připojeného správního spisu soud zjistil, že dne 24. 5. 2012 žalobce u správního orgánu prvního stupně podal žádost o příspěvek na mobilitu.

Dne 3. 7. 2012 bylo sociální pracovníci správního orgánu prvního stupně provedeno sociální šetření.

Dne 30. 8. 2012 byla na základě žádosti správního orgánu prvního stupně posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Kroměříž posouzena schopnost žalobce zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, a to s výsledkem, že nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, a že se nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace.

Před vydáním rozhodnutí bylo žalobci umožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, této možnosti však nevyužil. Správní orgán prvního stupně vydal dne 12. 9. 2012, v návaznosti na posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby rozhodnutí č. j. MPSV-UP/1199520/12/AIS-ZDP, kterým byla žádost žalobce o příspěvek na mobilitu zamítnuta.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že jeho nepříznivý zdravotní stav trvá již 8 let a že se neustále zhoršuje. Dále žalobce namítal, že ujde maximálně 200 metrů bez berlí a bolesti v zádech a kolenou, do schodů maximálně 4 schody, když nejede výtah, nedostane se domů do 7. patra, schody nahoru nezvládá a schody dolů ještě hůř. Také výstup z auta je pro žalobce dle jeho tvrzení velký problém. Žalobce dále namítal, že před domem má několik roků invalidní parkoviště, bez něhož nemůže existovat. Žalobce poukazuje na rozpor mezi posudkem na invaliditu z předchozího roku a rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Z posudku na invaliditu je podle žalobce zřejmé, že jeho postižení je těžké a stále se zhoršuje. Závěrem žalobce žádá, aby jeho zdravotní stav byl znovu posouzen a platnost ZTP mu byla prodloužena.

V rámci odvolacího řízení byl vyžádán posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, detašovaného pracoviště v Brně (dále jen „PK MPSV“), který byl vypracován dne 31. 1. 2013. Jednání posudkové komise proběhlo za přítomnosti žalobce. Posudková komise na základě posudkového zhodnocení dospěla k závěru, že nejde o osobu, která není ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, a že zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) zákona o sociálních službách ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace. V rámci odvolacího řízení byl žalobce poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Svého práva žalobce využil zasláním písemného vyjádření ze dne 20. 2. 2013, ve kterých žalobce setrval na svém stanovisku vyjádřeném v odvolání. Namítá, že nezvládá základní životní potřeby v oblasti mobility a že bez přiznání ZTP nemůže fungovat. Žalobce ve vyjádření uvádí, že finanční prostředek nežádá, ale nutně potřebuje ZTP na auto.

Odvolací správní orgán následně vyžádal u PK MPSV doplňující posouzení zdravotního stavu žalobce, doplňující posudek byl vypracován dne 29. 3. 2013. Posudková komise vyhodnotila skutečnosti, které vedly k požadavku na doplnění posudku a neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru.

Oba posudky PK MPSV ČR byly podkladem pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/4351/13/9S-ZLK, sp. zn. SZ/768/2012/9S-ZLK.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda rozhodnutí o příspěvku na mobilitu je vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu žalobce, či zda soudnímu přezkumu podléhá.

Soud v této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 110/2009-49, který byl publikován pod č. 2018/2010 Sb. NSS), dle níž soudnímu přezkumu podléhají rozhodnutí o příspěvku na péči. Podle tohoto rozsudku „*příspěvek na péči se podle ust. § 7 zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci, a to ve výši stanovené na základě zjištěného stupně závislosti, které vymezuje ust. § 8 zákona. Příspěvek na péči v zákoně o sociálních službách byl transformován z dávky důchodového zabezpečení - zvýšení důchodu pro bezmocnost upravené v ust. § 70 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení (změnu již poskytované dávky upravuje přechodné ustanovení § 120 odst. 4 zákona o sociálních službách). Rozhodnutí ve věci zvýšení důchodu pro bezmocnost podléhalo přezkoumání ve správním soudnictví. Charakter dávkového rozhodnutí má i příspěvek na péči. Při posouzení závislosti na pomoci jiné fyzické osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení (do 30. 6. 2009 úřad práce) podle ust. § 25 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu osoby žadatele doloženého náletem ošetřujícího lékaře, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře, současně však zohledňuje i výsledky sociálního šetření a zjištění potřeb osoby žadatele. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností pak na základě výsledku posouzení stupně závislosti osoby stanoví výši příspěvku podle ust. § 11 zákona o sociálních službách. Z uvedeného vyplývá, že při rozhodování o nároku na příspěvek na péči a jeho výši správní orgán hodnotí otázky právní i skutkové, přičemž skutková zjištění nezávisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osoby žadatele. Závěr o přezkoumatelnosti rozhodnutí o příspěvku na péči lze opřít i o ust. § 56c zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České socialistické republiky v sociálním zabezpečení, které stanoví, že ze soudního přezkumu jsou vyloučena rozhodnutí ve věcech sociálního zabezpečení o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým podle § 34 odst. 1 písm. a) až e), a dále rozhodnutí o odstranění tvrdostí podle § 2 odst. 2. Ačkoli byl zákonem o sociálních službách nově zavedený příspěvek na péči upraven jako dávka sociální péče, nebylo rozhodnutí v této věci zákonodárcem zařazeno mezi rozhodnutí o dávkách sociální péče vyloučená ze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že dávky sociální péče podle § 34 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 114/1988 Sb. přitom mají obdobný charakter jako příspěvek na péči - vzhledem k tomu, že jsou poskytovány v rámci péče o těžce zdravotně postižené občany, závisí jejich přiznání rovněž převážně na posouzení zdravotního stavu. Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že v případě pochybností je zapotřebí jakékoliv výluky ze soudního přezkumu interpretovat restriktivně, tj. ve prospěch soudního přezkumu; jiný přístup by ve svých důsledcích mohl být odepřením spravedlnosti - *denegatio iustitiae*.“*

Vzhledem k tomu, že pro účely příspěvku na mobilitu se posuzuje schopnost žadatele zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, a to stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči, soud má s ohledem na shora uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu za to, že rovněž rozhodnutí o příspěvku na mobilitu soudnímu přezkumu podléhá.

Podmínky nároku na příspěvek na mobilitu stanoví § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, dle

kterého nárok na příspěvek má osoba starší 1 roku, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, opakovaně se v kalendářním měsíci dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace pro nárok na příspěvek na mobilitu posuzuje podle zákona o sociálních službách stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči.

Podle ust. § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok a který omezuje funkční schopnost nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Podle ust. § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení podle ust. § 9 odst. 6 zákona o sociálních službách stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu mobilita se podle písm. a) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace se podle písm. b) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Schopnost zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace pro účely řízení ve věci příspěvku na mobilitu podle ust. § 25 odst. 2 a ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách posuzuje na základě žádosti správního orgánu prvního stupně příslušný orgán Okresní správy sociálního zabezpečení, v odvolacím řízení potom Ministerstvo práce a sociálních věcí, které má pro tento účel zřízeny, resp. využívá, posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve

znění pozdějších předpisů). Posudková komise MPSV při posouzení zdravotního stavu zpracovává posudek ve formě kvalifikovaného podkladu pro rozhodnutí, v němž je dokumentován proces pořízení posudku, posudkový závěr a jeho odůvodnění.

Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009-60, dostupný na www.nssoud.cz, jehož předmětem sice bylo řízení ve věci příspěvku na péči, ale jehož závěry jsou aplikovatelné i pro účely řízení ve věci příspěvku na mobilitu), na posudek závislosti osoby na péči je třeba nahlížet jako na kterýkoli jiný důkazní prostředek, neboť se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoli odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení a tudíž i správnost posudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, dále také rozsudek ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104, dostupné na www.nssoud.cz). Jinak řečeno, správní orgán nemůže bez dalšího převzít závěr posudkové komise jako pravdivý, aniž by se úplností a přesvědčivostí jejího posouzení zabýval. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezeným v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (které platí jak pro posudek v prvoinstančním, tak i v odvolacím řízení). Správní orgán musí vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nálezy ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63, dostupný na www.nssoud.cz). K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které účastník řízení namítá.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, obrátil na Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí, aby tato pro účely přiznání příspěvku na mobilitu posoudila zdravotní stav žalobce. PK MPSV potom postupovala zcela v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, když při vypracování posudku i doplňujícího posudku vycházela jak z výsledků sociálního šetření ze dne 21. 8. 2012, ze zdravotního stavu žalobce doloženého nálezy ošetřujících lékařů a z výsledků vlastního vyšetření žalobce provedeného posudkovou lékařkou v průběhu jednání posudkové komise.

Posudková komise s odkazem na doloženou zdravotní dokumentaci v obou posudcích řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnila závěr, že v případě žalobce nejde o osobu, která není ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, včetně přesvědčivého vypořádání se s námitkami žalobce uplatněného v odvolacím řízení. Posudek PK MPSV tedy naplňuje požadavky úplnosti, přesvědčivosti a celistvosti, které vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, dostupný na www.nssoud.cz). Jak vyplývá z posudkového zhodnocení, základní životní potřeba mobilita byla posouzena jako zvládnutá z důvodu, že dle doložené dokumentace a vyšetření při jednání komise se žalobce pohybuje samostatně o jedné francouzské holi, limitován bolestmi. Posudková komise uvedla, že těžké poruchy funkce nosného a pohybového aparátu ve smyslu

těžkých patetických postižení, těžkého omezení funkce kloubů nebo páteře, nejsou prokázány. Dále posudková komise uvedla, že žalobce je schopen s oporou zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 metrů, a to i po nerovném povrchu, a že je schopen chůze po schodech s odpočinkem. K námitce žalobce, že ujde maximálně 200 metrů, soud konstatuje, že dle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., v níž jsou stanoveny aktivity, podle kterých je hodnoceno zvládání jednotlivých základních životních potřeb, je pro posouzení schopnosti zvládat základní životní potřebu mobilita rozhodné, zda je žalobce schopen se pohybovat chůzí krok za krokem v dosahu alespoň právě 200 m. Pokud tedy žalobce výslovně uvádí, že 200 metrů ujde, sám potvrzuje, že tuto aktivitu pro zvládnutí této základní životní potřeby zvládá. Pokud se týče chůze do schodů, posudková komise k této aktivitě v posudku uvedla, že žalobce je schopen chůze po schodech s odpočinkem - rozsah hybnosti v kolenních a kyčelních kloubech umožňuje zvládnutí jednoho až dvou schodů nutných k výstupu nebo sestupu z dopravního prostředku, že sám žalobce sděluje, že je schopen vyjít 6 schodů, a že v domě využívá výtah. Posudková komise dále uvedla, že stav mobility se z posudkového hlediska hodnotí s facilitátory – např. přidržování se o stěnu, nábytek, madlo, zábradlí, opěrné pomůcky – hole, apod.; přičemž u žalobce není prokázáno postižení hybnosti horních končetin ani postižení úchopu, je tedy schopen využívat hole, madla, zábradlí a přidržovat se. Pokud žalobce namítá, že není schopen se přidržováním zábradlí dostat do sedmého patra, soud konstatuje, že podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se pro účely příspěvku na mobilitu posuzuje schopnost zvládat chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů.

Tyto závěry posudkové komise a žalovaného zcela korespondují s ust. § 9 odst. 5 větou druhou zákona o sociálních službách, podle něhož se funkční schopnosti hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Rovněž z ust. § 1 odst. 4 věty první vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, vyplývá, že za neschopnost zvládání životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu.

K námitce žalobce, že zatímco před 9 lety mu byla přiznána částka 60.000,- Kč na zakoupení automobilu, nyní nemá nárok na nic, soud uvádí, že při posuzování nároku na příspěvek na mobilitu je třeba vycházet ze skutkového a právního stavu účinného ke dni rozhodování správního orgánu. Rovněž je třeba mít na zřeteli, že pro posouzení nároků na různé dávky jsou zákonem stanoveny různé podmínky. Skutečnost, že v minulosti byla žalobci přiznána jiná sociální dávka, tedy nemůže mít vliv na současné posouzení důvodnosti žádosti o příspěvek na mobilitu.

Pokud se jedná o námitku žalobce, že podle lékařského nálezu ortopeda MUDr. Kremra je jeho postižení těžké, soud uvádí, že předložená lékařská zpráva byla zhodnocena již v průběhu jednání posudkové komise dne 31. 1. 2013. Posudková komise nezpochybnila, že z hlediska medicínského se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, z posudkového hlediska ovšem nebylo prokázáno, že by funkční omezení vyplývající ze zjištěného zdravotního stavu (a to s přihlédnutím k použití dostupných kompenzačních pomůcek – hole,

madla, zábradlí, opěrné pomůcky, výtah apod.) dosahovalo těžkých nebo úplných poruch, které by žalobci bránily ve schopnostech zvládat základní životní potřeby mobilita a orientace bez každodenní pomoci jiné fyzické osoby. K námitce žalobce, že jeho stav je dlouhodobý, jelikož trvá již 8 let, soud konstatuje, že z posudkového závěru nevyplývá, že stav žalobce není dlouhodobý, ale že jeho zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, a to výhradně ve vztahu k základním životním potřebám v oblasti mobility a orientace.

Pokud žalobce uvádí, že nepožaduje příspěvek na mobilitu, ale vystavení průkazu ZTP, soud konstatuje, že předmětem tohoto soudního přezkumu je právě rozhodnutí o příspěvku na mobilitu a proto se soud zabýval nárokem žalobce na tuto dávku, nikoli nárokem žalobce na přiznání průkazu osob se zdravotním postižením ZTP.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová